

Starokatolická církev v ČR

COMMUNIO

1/15

Slovo na cestu

Drahé sestry a drazí bratři,

Písmo svaté nás učí, že každou důležitou událost v životě Božího lidu i v životě každého jednotlivce předchází čas duchovní přípravy, která umožní plněji přijmout Boží poselství, úkol nebo dar. Právě tak dokážeme hlouběji vstupovat do tajemství Boží vůle, víc chápat jeho záměry a s odvahou uskutečňovat to, co Bůh od nás očekává. Takovou duchovní přípravou, která předchází oslavě Kristova zmrtvýchvstání – nejradostnější události liturgického roku – je postní doba. Postní doba rozšiřuje náš horizont a orientuje nás k životu věčnému, jehož bránu nám otevřel vzkříšený a oslavený Pán. Osvobozuje nás od stereotypů všedního života, učí nás lépe se zamýšlet nad našimi životními potřebami, zbavit se toho, co omezuje náš duchovní život, a vede nás ke konání dobra. Dává nám odvahu uvolnit ve svém životě prostor pro budoucnost, která bude plná Boha.

K našemu křesťanskému životu patří tři základní vztahy: vztah k Bohu, vztah k bližnímu a vztah k sobě samému. A tyto vztahy potřebují uzdravit, osvěžit a obnovit. Proto je třeba vzít Boha, bližního i sebe vážně. Vypadnout z mnoha schémat a automatizmů a lépe chápat, kdo je Bůh, kdo je můj bližní i kdo jsem já. Znovu odkrývat Boží rád, ve kterém má Bůh, bližní i já sám svoje místo. Hřích totiž tento rád zatemňuje a převrací. Naše postní duchovní obnova nám nabízí šanci ty věci znovu správně vidět. Jen tak porozumíme základnímu postoji Boha vůči člověku a současně největší lidské schopnosti – lásce. Lásce vůči Bohu i vůči člověku.

Láska Boží, které se při pohledu na Kristův kříž v postní době máme učit, k nám přichází

především jako odpuštění hříchů. Svět je kvůli hříchu rozdělen a hranice nevedou jen mezi lidem Božím a těmi ostatními, ani jen mezi dobrým a špatným člověkem, ale i uvnitř našich vlastních srdcí. A tak se někdy opatrnost zvrhává v podezřívání a snaha sloužit dobré věci v agresivitu. Agresivita roste z pocitu nesnášenlivosti. Nesnáším bližního, protože vlastně nesnáším sebe sama. Pak díky optice hříchu je kdekdo žalobcem. Už není schopen hledat problém v sobě, ale rovnou začne u druhého. Příležitosti se najde vždycky mnoho.

Když Ježíš, který jediný nás má právo soudit, říká: „Nesudte!“ myslí tím na naše dobro a naši spásu. Vždyť ten, kdo soudí a odsuzuje, nevidí své vlastní chyby a zdá se mu, že on sám Boží milost a odpuštění nepotřebuje. Ježíš vlastně říká; když soudíte druhé, soudíte ve skutečnosti sami sebe.

Když nám Bůh odpouští, není to jeho slabost ani bezradnost, ale záměrná investice. Zaseté semínko lásky. A jestli jsme Boží odpuštění skutečně přijali, poznáme velmi snadno podle toho, zda to změnil náš pohled a hodnocení lidí kolem nás. Pokud na ně hledíme svrchu, pak jsme Boží milost ještě nepřijali a je třeba se o to stále znovu pokoušet. Tak dlouho, až v lidech kolem sebe objevíme své bratry a sestry, kteří mají stejnou naději a stejné právo na Boží lásku a pomoc jako my.

Drahé sestry a drazí bratři, kéž nás všechny letošní postní doba naučí vnímat a přijmout Boží uzdravující blízkost. Ať nás přivede k hlubokému prožití tajemství naší spásy a k radosti blížících se svátků Kristova vítězství nad hříchem a smrtí.

V modlitbách s Vámi stále spojen Váš bratr

Obsah

Martin M. Čapka

Umírání v samotě

Jsou tak jemné, ty doteky umírání,
a zároveň žhnou jako oheň,
jenž roztaví duši
na hřích i ctnost.

Měsíční Requiem zní k umírání hvězd
a ony tiše usínají,

by už nikdy nezářily světu.

Člověk umírá v nitru
a bolest odkrajuje jeho srdce
v tichém zmaru soužení.

Ticho vládne a samota zabíjí.

Nebojím se smrti,
neboť v naději proplyne,
avšak bojím se samoty,
v níž pomalu umírám
obklopen lidmi a hvězdami,
které nesou stejný úděl.

Vzkříšení Iazara.....	4
Čtyřicet ku jedné	6
Recepty na postní jídla	8
Dějiny českého starokatolictví	10
Rozhovor s... joelem Gumlem ...	14
Reportáž z natáčení filmu „Jan Hus“	19
Návštěva z taizé	20
Zprávy	22

COMMUNIO – vydává Starokatolická církev v ČR, Na Bateriích 27, Praha 6, 162 00
ISSN 1805-1243

Registrační číslo MK ČR E 20002.

Vyšlo 12. 3. 2015

tel. 224 319 528

e-mail: stkat@starokatolici.cz

www.starokatolici.cz

Za toto číslo zodpovídá redakční rada.

Náklady na výrobu tohoto čísla činí 20 Kč. Děkujeme za příspěvek na papír a tisk.

Grafická úprava a DTP: Marek Bárta

Neoznačené fotografie archiv redakce.

Fotografie na obálce – zdroj: CzechTourism

Vzkříšení lazara

Homilie k evangeliu sv. Jana 11, 1–45

Úryvek evangelia o vzkříšení svatého Lazara čítáváme o páté neděli postní, lidově přezdívané „Smrtná“. Pravděpodobně proto, že při bohoslužbě zahajuje čas, kdy se společně zamyslíme nad utrpením Ježíše Krista, které vedlo až k smrti na kříži. A asi i proto, že jedním z textů, které se přiní v církvi již od nejstarších dob čtou, je příběh o dosud nejsilnější konfrontaci s pozemským údělem člověka ještě za Ježíšova života – o smrti Ježíšova přítele Lazara a o jeho zázračném povolání zpět mezi živé.

Pro nás často slovo „lazar“ znamená člověka ubohého, trpícího, nemocného. Je to vyvoláno povědomím o Lazarovi z Lukášova evangelia 16,20: „U vrat boháčova domu lehával nějaký chudák, jménem Lazar, plný vředů...“ Ale zkratka Lazar vznikla v hebrejském prostředí ze jména Eleazar (podobně jako Češi volají místo „Bohumile“ krátce „Bohouši“ nebo „Mílo“. A hebrejské Eleazar znamená někoho, kdo sice prošel utrpením – ALE „Bůh pomáhá!“

Příběh začíná dosti neuvěřitelně, Ježíš dostane zprávu od Marie a Marty, že jejich bratr Lazar je vážně nemocný... a ono to s ním vůbec nehne. Lazarovu chorobu jakoby zlehčuje a nijak se nemá k tomu, aby tento problém, problém který „hoří“, na který „už včera bylo pozdě“, řešil. Pro Ježíšovo okolí to muselo být tím více zarážející, že se jednalo o asi jednoho z mála

Ježíšových osobních přátel, těch, kteří mu čas od času poskytovali obyčejné lidské zázemí. Ježíš vydává pokyn k odchodu až po dvou dnech, a tak zákonitě dojde k tomu, čeho se všichni obávali – Lazar umře a podle tehdejších zvyklostí (i z hygienických důvodů) je rychle pohřben. Ježíš v Betánii najde už jen obě sestry, které se každá po svém vyrovnávají se ztrátou bratra – u Marty se mísí smutek s naštvaností, Marie zcela propadá zoufalství a pláče. Přišel pozdě? Tak to cítily obě sestry, které říkají: „Pane, kdybys byl zde, nebyl by můj bratr umřel.“ Nemusela to být výčitka, ale jen lítost.

Ježíš však nepřichází s prázdnou. Už na cestě vysvětluje učedníkům, nejprve jakoby v hádankách, poté již zcela otevřeně, že Lazar je již mrtvý, on však jej jde probudit k životu. Říká, že Bůh nechce Lazarovu smrt, chce jen oslavit svého Syna. Lazarova nemoc a smrt není samoúčelná, má s definitivní platností potvrdit v Ježíšovi Pána života, jehož moc sahá až za dosud definitivní tečku za lidským životem.

Po příchodu do Betánie, se Ježíš nejprve setkává s Martou. Nutí ji, aby podstoupila zcela novou zkušenost víry, víry že klíč od života má v ruce právě Ježíš, právě on! „Věříš tomu?“ A Marta se odvažuje na tuto cestu vyjít. Neodvolatelně vyslovuje víru, kterou s podobnou novostí vyslovuje Petr u Caesareje Filipovy: „Ty jsi Mesiáš, Kristus, Syn Boha živého.“ Kámen se odvaluje od hrobu. „Lazare, pojď ven!“ Z temného vchodu se váhavě vynořuje postava omotaná plátnem. Víme, že Lazarův návrat mezi živé nebyl ještě novou

Čtyřicet ku jedné

Z kostelů zmizela výzdoba. Žádné Gloria ani Aleluja nezazní až do Bílé soboty. Vše jakoby zahalila ponurost podtržená fialovou barvou. Je postní doba. Tiha těchto čtyřiceti dní možná maže úsměvy z naší tváře, nebo to je jen maska, kterou považujeme k těmto dnům za adekvátní. Musíme se přece postit. Náš Pán trpěl, tak se přibližme k jeho utrpení aspoň tím, že se čtyřicet dní budeme tvářit jako na pohřbu.

Každý z nás si odtrhne od úst. Někdo maso, někdo sladké, někdo cokoliv jiného, co považuje za příjemné zpestření svého života. A již po Popelčnické středečně netrpké vyhlíží velikonocní svátky, kdy tahle doba odříkání skončí. Už jen tři týdny... Už jen dva... Jeho hlava se v tu ránu zanepřázdí odpočítáváním a myšlením na to, co právě nesmí.

Kde si však v tomto rozpoložení člověk najde místo pro Boha? Postní doba se pak spíše stane Kristoprostá, nežli masoprostá. Jako farizeové dodržujeme staré tradice a můžeme o sobě říkat, jak jsme dobří a vzorní křesťané. Přece si nebudeme kazit už takhle pošramocenou pověst před společností, když nevydržíme aspoň pár dní té askeze. Jen ať to vidí, jakou máme pevnou vůli! Jak se umíme pro Boha zmenšit! Skutečně pro Boha? Co to Bohu pomůže? A jak takové odpírání pomůže nám?

„A když se postíte, netvařte se utrpením jako pokrytci; ti zanedbávají svůj vzhled, aby lidem ukazovali, že se postí; amen, pravím vám, už mají svou odměnu. Když se postíš, potřij svou hlavu olejem a tvář svou umyj, abys neukazoval lidem, že se postíš, ale svému

Otci, který zůstává skryt; a tvůj Otec, který vidí, co je skryto, ti odplatí.“ (Mt 6,16–18) Postní doba by neměla být o smutku a utrpeném obličejích z blížící se smrti našeho Pána. Zemře, to ano. A v bolestech. Ponížen, mučen... Pašije známe všichni. Zemře, ale pro to, aby nad smrtí zvítězil. Sám vstane z mrtvých a nám nabídne život věčný. Proč si ze tří dnů ticha děláme čtyřicet dní bez radosti? Čtyřicet dní „truchlíme“ a pořádnou radost pak dokážeme prožít maximálně tak jednu noc na Bílou sobotu. Uneseni kouzlem vigilie meditujeme nad radostnou zprávou, že Pán byl vzkříšen, že tato noc není jako všechny ostatní noci. Sice pak bílou barvu a květiny do kostelů zase vrátíme. Z plna hrdla zazpíváme tak dlouho opomíjené Gloria a Aleluja, ale celkový prožitek radosti jakoby se uzamknul do té jedné skoro tříhodinové slavnosti. Největší radost máme spíše z toho, že už zase můžeme to, co jsme si odpírali.

To je čtyřicet ku jedné. Čtyřicet dní bez... (Často i Boha). Ku jedné noci se všim všudy. Na co je nám pak příprava na největší křesťanský svátek, když vlivem velkého postu zapomínáme právě na něj? Sám nám říká, ať se postíme ve skrytu. Nemohl by být takový půst třeba to, že si každý den zkusím najít aspoň deset minut na Boha? Jak dlouho už mi leží ta Bible u postele a já si pořád říkám, že si přečtu Pavlovy epistoly. Jenže stále mám nějaký důvod, proč to zrovna teď nejde. Moc práce, školy, rodina... Nebo jsem prostě už unavená, ale zítra... Zítra už na to určitě skočím...

Je jednoduché si něco odepřít, ale co si třeba naopak něco spíše přidat. Modlitbu, četbu,

častější návštěvy kostela nebo nějakou službu svým bližním. Cokoliv, co mě samotné řekne, že jsem tu pro Boha a nechám Boha, aby měl taky On možnost vměstnat se do mého nabitého programu. Aspoň na těch čtyřicet dní, které můžu strávit ne s útrpným výrazem ve tváři, ale s úsměvem, že se mohu na chvíli zastavit a uvědomit si, jak moc mi v mých všedních dnech ta chvílka na Boha chybí. Možná pak bude příjemné takovou postní dobu držet stále. Zkusme si umýt své tváře od postu...

✉ *Monika Mádlová
farnost Praha*

Recepty na postní jídla

Na základě ohlasů z Communia vydaného v roce 2013 se vracíme zpět s tématem netradičních postních a velikonočních receptů. Vzhledem k tomu, že právě vrcholí postní období, uvádíme níže pár vybraných tradičních i méně známých receptů na toto období. V příštím čísle se můžete těšit na recepty patřící k období Velikonoc.

Celerové placičky

- 250 g celeru
- 100 g šunky
- 100 ml sladké smetany
- 3 vejce
- lžíce jemně nasekané celerové nebo petrželové natě
- sůl, pepř, koření podle vlastní chuti
- strouhanku podle potřeby
- tuk na smažení

Hrubě nastrouhaný celer zalijeme vodou, osolíme, povaříme doměkka, scedíme, dáme do misky. Vmícháme žloutky rozmíchané se smetanou, koření, jemně nakrájenou šunku a nať.

Zahustíme strouhankou do kašovitě konzistence, podle chuti osolíme a opepříme. Nakopec vmícháme ušlehaný sníh z bílků.

Lžíci děláme na pánvi hromádky, lehce je stlačíme na placičky a zvolna po obou stranách usmažíme.

Podáváme samotné se salátem, s vařenými brambory nebo bramborovou kaší.

Hrachová postní polévka pro pět osob

- 150 g zeleného hrachu
- 250 g brambor
- 30 g rostlinného tuku
- 30 g hladké mouky
- půl mrkve, půl petržele a kousek celeru
- 2 stroužky česneku
- pepř, sůl, majoránku

Přebraný hrách vypereme a necháme ho přes noc nabobtnat ve studené vodě. Ráno ho uvaříme doměkka a prolisujeme. Oloupané uvařené brambory rovněž prolisujeme a smícháme je s hrachem.

V 1,5 litru vody uvaříme nastrouhanou zeleninu, zahustíme ji světlou jíškou z tuku a mouky, přidáme brambory a hrách, se solí rozetřený česnek a polévku ochutíme pepřem a majoránkou.

Zelná sekaná

- Větší hlávkou zelí
- 8 až 10 rohlíčků
- 2 vejce
- 200 g uzeného sýra
- 2 cibule
- 4 stroužky česneku
- majoránku
- sůl
- koření do mletých mas
- olej

V osolené vodě uvaříme nakrájené nebo nastrouhané zelí. Scedíme a vymačkáme.

Přidáme nakrájené rohlíky, vejce, nastrouhaný uzený sýr, pokrájené a osmažené cibule, rozmačkané stroužky česneku, majoránku, sůl, případně koření do mletých mas. Vše důkladně promícháme v míse.

Rozprostřeme na vymazaný pekáč a upečeme dozlatova. Je to výborné třeba s bramborovou kaší a kyselými okurkami.

Česnečka trochu jinak

- hrnec vody
- asi 8 stroužků česneku
- sůl, pepř
- pórek
- asi 200 g sýra (nejlépe cihly)

- 200 až 300 g šunky (může být i šunkový salám)
- 2 až 3 mladé cibulky
- housku

Do vroucí osolené vody prolisujeme stroužky česneku, přidáme na jemné kostičky nakrájenou, lehce opeřenou šunku, na kolečka nakrájený pórek a cibulky. Povaříme asi jen 5 minut. Poté servírujeme na talíře, kam přidáme nastrouhaný sýr a kostičky osmažené housky. Dochutíme solí, pepřem, případně bujonem.

Klouzáky

- 1 kg oloupaných syrových brambor
- 1 vejce
- 100 g hrubé mouky
- 60 g strouhanky
- 1 menší cibuli
- 30 g másla
- sůl

Oloupané syrové brambory nastrouháme, polovinu vyloučené tekutiny slijeme, do brambor přidáme vejce, strouhanku, mouku, směs osolíme a pečlivě ji promícháme. Lžící, kterou vždy namočíme do vroucí vody, vykrajujeme noky, které vkládáme do hrnce s osolenou vařící vodou. Podle velikosti je vaříme 8 až 10 minut. Podáváme je polité osmaženou cibulkou a případně se syrovým kysaným zelím.

☒ *připravil Jiří Konvalina*

Dějiny českého starokatolictví

(seriál pro *Communio*)

3. část – I. Vatikánský koncil

V předchozích dvou dílech našeho seriálu jsme se věnovali různým zahraničním i domácím hnutím, která se snažila reformovat katolickou církev a čelit narůstajícímu papežskému centralismu. Nyní přichází historický moment, který dal přímý podnět ke vzniku většiny starokatolických církví – vatikánský koncil a dogmata o papežské neomylnosti a primátu.

Každá akce vyvolává zákonitě reakci, a proto i sílíci myšlenkové proudy v katolické církvi, které zejména v průběhu 19. století prosazovaly větší autonomii národních jurisdikcí a místních církví (galikanismus, febronianismus, josefinismus), povzbudily i opozici z opačné strany a daly vzniknout kruhům, které se naopak úzce soustřeďovaly na postavu papeže a rozpracovávaly téměř mystické učení papežské autority jako základního a úhelného kamene celého církevního zřízení. V určité míře byla tato tendence v církvi vždy přítomna a od dob protireformace se začala úzce spojovat zejména s jezuitským řádem. Jedním z velkých teoretiků papežského primátu byl kupříkladu jezuitský kardinál Robert Bellarmino (1542–1621), nechvalně proslulý svým výrokem, že „tvrdit, že Země obíhá kolem Slunce je stejně chybné, jako tvrdit, že Ježíš se nenarodil z Panny,“ na kterého se s obnovenou vervou papalisté 19. a 1. poloviny 20. století odkazovali (Pius XI. ho v roce 1930 svatořečil a v roce 1931 prohlásil dokonce za učitele církve).

Pius IX., „zakladatel“ starokatolictví

Významným impulsem pro sílíci římský centralismus byl nástup Pia IX. na papežský trůn (1846). Tento během svého dlouhého pontifikátu (až do roku 1878, nejdelší v historii) musel čelit radikální ztrátě politického vlivu papežského státu a jeho definitivnímu zániku. Úpadek světské autority se tedy snažil on a jemu blízké kruhy nahradit alespoň vzestupem papežské autority duchovní a církevně-disciplinární. Je ale třeba říci, že to nebyla jen čistě papežská iniciativa, protože věřící z řady tradičně katolických zemí po posílení papežovy duchovní autority volali. To platí zejména pro Francii, která byla hodně znejistěna událostmi francouzské revoluce a radikálními změnami ve společenském zřízení.

Pius IX.

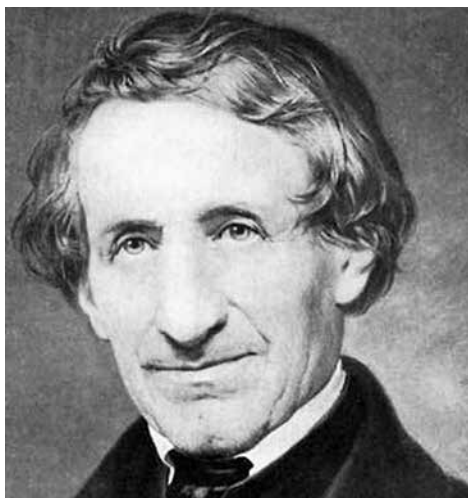
Částečně proto platí známý de Tocquevillův výrok: „Papeže k tomu, aby se stal absolutním pánem církve, přiměli spíše věřící, než že by je on vedl k tomu, aby se podrobili jeho vládě. Postoj Říma byl spíše výsledkem než příčinou.“ V německých zemích byly ovšem tyto tendence přijímány spíše s nevaživostí a s poukazem na starou relativně autonomní biskupskou tradici. Není proto divu, že německojazyčné země se následně staly i baštou starokatolictví.

Věčný pastýř

První vatikánský koncil a na něm přijatá dogmatická konstituce *Pastor aeternus* představovala vyvrcholení a definitivní dogmatizaci této již dříve existující tendence po centralizaci a posílení papežské autority. Kritické hlasy se ovšem ozvaly obratem. Již během koncilu publikoval pod pseudonymy Janus a Quirinus německý církevní historik Ignaz von Döllinger články v *Augsburger allgemeine Zeitung* ostře polemizující s ideou papežské neomylnosti, a souhrnně pak svůj názor na tuto problematiku vyjádřil v knize *Papežství*, kde se nachází známé tvrzení, že uznání papežského primátu vyžaduje doslova zfalšování celých dějin církve.

Protestní prohlášení

V červnu 1870 se Döllinger spolu s dalšími 55 profesory teologie, filosofie, práva a dalších oborů obrátil na biskupy, kteří byli proti dogmatizaci s podpurným prohlášením, které ale zůstalo neveřejné. Téhož měsíce vzniklo nesouhlasné vyjádření s osobní papežskou neomylností 43 katolických laických profesorů na universitě v Mnichově, které bylo zasláno mnichovskému arcibiskupovi. Brzy po publikaci dogmatické konstituce *Pastor aeternus* Döllinger veřejně prohlásil spolu

Ignaz von Döllinger

s dalšími profesory a laiky na stránkách několika periodik, že tuto konstituci neuznává. Toto prohlášení ze srpna 1870, které postupně do prosince podepsalo 1359 osob, bývá někdy (chybně), spolu s tzv. Norimberským vysvětlením, které podepsalo 30 profesorů z Bonnu, Braunbergu, Breslau, Giessen, Mnichova a Prahy, uváděno jako datum vzniku starokatolické církve.

Odpůrci se organizují

Přechod odpůrců koncilu k podrobení se nebo k vytvoření organizovaných struktur nezávislých na Římu byl ve skutečnosti poměrně pozvolný. Biskupové koncilní minority se dříve či později všichni podrobili, uznali závěry koncilu a vyhlásili je ve svých diecézích. Z celého římskokatolického episkopátu odmítal nejdéle koncilní závěry podepsat biskup Strossmayer z Djakova v tehdy rakouském Chorvatsku, ke kterému se upíraly naděje organizujících se starokatolíků, ale i ten se

26. prosince roku 1872 podrobil. Z českého episkopátu byl nejodbojnější českobudějovický biskup Jan Valerián Jirsík, ale i pražský arcibiskup kardinál Schwarzenberg měl rozsáhlé výhrady. Dokumenty koncilu nechali oba otisknout v diecézním zpravodaji, ale bez komentáře a bez vyhlášení jejich závaznosti.

Německý vývoj

V Německu mezitím nabraly události rychlý spád. V listopadu 1870 se celá farnost v Mering v augsburské diecézi v čele s farářem Josefem Renftlem prohlásila za na Římu nezávislou a držící se staré katolické víry. Tato farnost také jako první navázala styky s holandskou starokatolickou církví, která jí vypomohla s udělováním biřmování.

Kromě této farnosti se začaly v německých centrech odporu proti novým dogmatům organizovat tzv. centrální výbory, které koordinovaly činnost ve větších regionech. Nejvýznamnějšími z těchto výborů byly mnichovský, založený 20. 4. 1871, který sdružoval odpůrce dogmat v Bavorsku, kolínský, založený v září 1870 pro Prusko, a heidelbergský, založený v květnu 1871. V rakouské monarchii a ve Švýcarsku zůstala v období do jara 1871 činnost omezena na působení několika vlivných jednotlivců, kteří začali organizovat starokatolické obce. Ve Švýcarsku to byl zejména budoucí biskup Eduard Herzog, toho času profesor exegeze na universitě v Luzernu, a Augustin Keller, významný kantonální a federální politik spojený s tzv. „kulturním bojem“ proti politickému vlivu katolické církve.

První kongres

Výrazným bodem ve vývoji směrem k starokatolickým církvím v německy mluvících zemích bylo tzv. Mnichovské letniční prohlášení

z roku 1871, které navrhuje vatikánské dekrety a trvá na zachování katolicity, kterou definuje skrze zásadu Vincence Lerinského. že katolické je to, co „bylo všude, vždy a od všech věřeno.“ Krom tohoto prohlášení bylo rozhodnuto svolat na konec září velký kongres odpůrců nových dogmat do Mnichova. Tento první starokatolický kongres se konal v Mnichově ve dnech 22.–24. září 1871 za účasti asi 300 delegátů z Německa, Rakouska a Švýcarska, zástupců utrechtské církve a hostů z ruské ortodoxní církve, z anglikánské církve a z evangelických církví. Kongres se skládal ze tří uzavřených jednání delegátů a dvou veřejných jednání, kterých se účastnilo na 8000 lidí. Nejvýznamnějším závěrem kongresu byl pak tzv. Mnichovský program, který definoval pozici katolíků, kteří odmítají nová dogmata.

Držíme se katolické víry

Bylo jednoznačně prohlášeno, že se cítí být nadále součástí katolické církve a drží se katolické tradice a ritu, že odmítají všechny tendence sledující odejmutí bezprostřední biskupské autority nad místní církví, a z toho důvodu odmítají i dekrety I. vatikánského koncilu jako neodpovídající původní víře církve, přičemž se ovšem stále hlásí k autoritě římského biskupa, ale ve smyslu jeho primátu ve staré církvi. Z hlediska vytvoření nových církevních struktur je pak nejvýznamnější druhé rozhodnutí kongresu, které stanoví, že v místech, kde vznikne potřeba, mají být odbývány bohoslužby pro odpůrce nových dogmat a pro výkon biskupských funkcí mají být osloveni zahraniční biskupové (tj. především biskupové utrechtské církve, i když diskuze o možné spolupráci se vedla i s dalšími biskupy, dokonce až z Arménie). Chceme-li

tedy hledat nějaké datum, které lze oprávněně pokládat za moment vzniku samostatných církevních organizací odpůrců dogmat I. vatikánského koncilu, pak je to právě mnichovský kongres.

Rozvíjí se struktury

Druhý kongres odpůrců nových dogmat se sešel 20.–22. září 1872 v Kolíně nad Rýnem a tentokráte již poprvé nesl název „starokatolický“ k odlišení od „novokatolíků“, tj. zastánců nových papežských dogmat. Na kongresu bylo přítomno na 350 delegátů z Německa, Francie a Švýcarska, účastnil se ho jako host osobně utrechtský arcibiskup Henricus Loos, a jako předzvěst budoucích intenzivních ekumenických vztahů, i tři anglikánští biskupové, dva z Anglie a jeden ze Spojených států amerických. Rovněž ruská pravoslavná církev byla zastoupena osobami dvou petrohradských teologů, protopresbytera Janyševa a plukovníka (později generála) Kirejeva, kteří měli později značný vliv na Františka Išku, zakladatele jazykově české starokatolické církve. Kongres se plně přihlásil k závěrům mnichovského kongresu a k Mnichovskému letničnímu prohlášení. Mimo to podpořil tvorbu starokatolických obcí, řešil otázku vztahu těchto obcí ke státu a fakticky umožnil volbu prvního starokatolického biskupa.

První biskup

K volbě prvního starokatolického biskupa došlo 4. června 1873 v Kolíně nad Rýnem poté, co byla povolena pruským ministerským předsedou a říšským kancléřem Bismarckem. Shromáždění 21 kněží a 56 laiků zvolilo za prvního německého starokatolického biskupa breslauského profesora teologie

Josef Hubert Reinkens

Josefa Huberta Reinkense, který byl následně 11. srpna v Rotterdamu vysvěcen deventerským biskupem utrechtské církve Hermanem Heykampem. Státního uznání dosáhla starokatolická církev bezprostředně na to v Prusku, Bádensku a Hessensku. Ve Švýcarsku došlo k biskupské volbě na 2. synodě švýcarské starokatolické církve 7. června 1876 v Olten a biskupem byl zvolen Eduard Herzog, který byl následně vysvěcen 18. září v Rheinfelden biskupem Reinkensem. Rovněž ve Švýcarsku dosáhla starokatolická (zde nazývaná křesťansko-katolická) církev státního uznání a stala se vedle římskokatolické a reformované církve jednou ze tří zemských církví. V Rakousku (a tedy i v českých zemích) byl vývoj z politických důvodů poněkud pomalejší, a tomu se budeme věnovat v příštím díle.

✠ Petr Jan Vinš

Rozhovor s... Joelem Rumlem

Joel Ruml je synodním seniorem Českobratrské církve evangelické a také prvním místopředsedou, dříve předsedou, Eku-
menické rady církví. Dříve než se dostal
do čela církve, však fungoval jako farář na
několika místech České republiky. A než se
dostal na svou první faru, vystudoval Ko-
menského evangelickou teologickou fa-
kultu (dnes Evangelická teologická fakulta
Univerzity Karlovy). Farářské povolání se
u nich, zdá se, předává z otce na syna. Otec
Joela Rumla byl farářem a syn Joela Rumla,
Ondřej, je také farářem. Zda z jeho vnučat
taky vyroste nějaký farář, a jaký byl jeho
život v církvi, to jsou jedny z otázek, které
jsem synodnímu seniorovi položila.

Bratře synodní seniore, jak jsem v krátkém úvodu zmínila, než jste byl zvolen synodem do své nynější funkce, byl jste farářem nejprve v Lozicích (1980–1987), pak jste fungoval ve Velkém Meziříčí (1987–1999) a nakonec v Olomouci (1999–2003). Jak vzpomínáte na tato léta farářské služby? A mohl byste prozradit, proč se místa vašeho působení měnila? Jedná se o podobná „povinná kolečka“, která známe například z římskokatolické církve?
Každé místo, kde jsem byl, mělo něco do sebe. Lozice – celá služba byla ještě za minulého režimu, ale také to byla doba začátečnická, kdy se člověk rozhlíží po svých obdarováních, reviduje své představy a učí se. Také to byla doba, kdy jsme měli malé děti, takže zase trochu jde o dobu z dnešního pohledu idealizovanou, ale v každém případě na to

vzpomínám rád. Velké Meziříčí – to bylo moje nejdelší působení, navíc poznamenané same-
tovou revolucí, angažovaností na veřejnosti
(OF a zastupitelstvo), otevírání se prostoru
mimo církev (např. spolupráce s Výchovným
ústavem pro mladistvé apod.). Tam jsme žili
dvanáct let, bylo nám tam pěkně a nejlepší
bylo to všechno nové, v církvi i ve společ-
nosti, co přišlo po totalitě. Olomouc – to je
velkoměsto, universitní, sbor patričně velký
a bohatý svým životem, takže opět šlo o zcela
novou zkušenost. Bylo třeba se učit spolupra-
covat s ostatními a do jisté míry i koordinovat
činnost několika sborových okruhů.
Měnil jsem místa proto, že se mi zdálo, že
vždycky nazrál čas. Z žádného místa jsme
nebyli nuceni odcházet, ale vždycky se nám,
i v rodině, zezdálo, že je dobré jít dál, tak jsme

šli. Je pravda, že snad jedině za socialismu jsem mohl cítit, že díky státním souhlasům jsem šel, kam jsem šel. Že tam, kam bych raději, bych prý nedostal souhlas. Ale neříkám to s žádným podtónem. Všude jsem byl rád. V posttotalitních přesunech už mělo slovo běžné evangelické rozhodování na základě pozvání ze sborů, tedy to byly změny dobrovolné a bez asistence církevní vyšší moci.

Povedlo se mi však ještě zjistit, že po dokončení fakulty a před nástupem do Lozic, jste se tři roky živil jako pomocný stavební dělník. Tuším v tom nějaký problém se státním souhlasem, nebo se pleťu? Jak vzpomínáte na tato léta čistě fyzické práce?

To bylo proto, že se mi na vojnu nechtělo. Po skončení bohoslovecké fakulty se chodilo normálně na dva roky na vojnu, na teologii nebyla žádná vojenská katedra jak na jiných vysokých školách. Takže jsem neměl chuť do něčeho takového jít, zvláště do té pověstné socialistické „buzerace“. Tehdy existovala tzv. náhradní vojenská služba (= 19 měsíců v průmyslu a pouze 5 měsíců ve vojenském výcviku). Fungovala jednak jako zajišťování pracovních sil pro spíše těžší manuální práci (stavebnictví, gumárenství apod.), ale dostávali to ti, kdo měli i sociální důvody, např. rodinu. Já jsem byl přijat v IPS Praha, kde mi bylo slíbeno (a také dodrženo), že za práci u nich mně zařídí u vojáků přidělení do této služby. Za to zařízení si IPS „vzalo“ jeden rok práce navíc, takže jsem tam byl o 12 měsíců déle. Strávil jsem tedy asi 32 měsíců na stavbě jako „helfer“ u zedníků, a pak jsem byl 5 měsíců na vojně v Liptovském Mikuláši.

Nebylo to jednoduché, ale vzpomínám na to rád, především kvůli partě lidí, se kterými jsem pracoval (pak mi i přijeli pomoci s opravou kostela v Lozicích), ale nakonec i kvůli výdělků do začátků manželství, vydělával jsem několikanásobně víc než později jako farář. Ale hlavní bylo, že se nechtěná vojna opravdu výrazně zkrátila a získala úplně jiný charakter.

Máte se svou ženou Lydií, se kterou jste již 39 let (za rok tedy slavíte rubínovou svatbu), dvě děti. Již zmiňovaného Ondřeje, který převzal štafetu, a dceru Zuzanu. Nebylo pro ně náročné to přesouvání z farnosti do farnosti? Jak to snášeli?

Manželka to všechno obětavě snášela se mnou. Neměla to snadné, protože vždycky musela do nového pracovního kolektivu, mezi jiné lidi. Na začátku, ještě za socialismu, také pro ni nebylo snadné sehnat práci, dokonce se v Kablu ve Velkém Meziříčí musel sejit závodní výbor strany, to bylo v roce 1987, mohou-li ji přijmout. Pak po revoluci vstoupila do práce v rodicích se Úřadech práce, kde je dodnes, a myslím, že je tam ráda, že je odborně na výši, a myslím, že nakonec dobře zvládla i nová prostředí a nové lidi. Ale občas mi to s jistou nadsázkou připomíná, že já byl tím, kvůli komu se celá rodina několikrát musela stěhovat.

Děti? Ty snad jen první přesun z Lozic, kde měly kamarády a kde byly rády, do Velkého Meziříčí snášely trochu složitěji, ale nenesu si nějaký dojem z té doby, že by to bylo nějak zvláště stresující, spíše takové jejich první otužování pro chvíle, kdy v životě nebude po jejich, což, jak víme, bývá v životě většinou.

Po pár týdnech se zorientovaly ve školách a v prostředí a brzy se nadechly k čerpání změn a nabídek, které jim život obohacovaly.

A jen pro doplnění, čemu pak se věnuje právě Vaše dcera Zuzana? A co vaše vnoučata – vidíte u nich případné ambice následovat dědečka v jeho duchovní činnosti nebo jsou na toto posouzení ještě malé?

Dcera je úřednice ve státní správě. Vnoučata máme tři, nejstarší je Matěj, v dubnu bude mít pět let; a pak dvě děvčátka Noemi, tříletá, a roční Rebeka. Na to, co budou dělat, je příliš brzo. Matěje nejmíc nyní baví hasiči a vláčky, ale protože mě v jeho věku bavil vesnický kovář a traktorista, tak je asi jasné, co Matěj asi nebude dělat. Noemka pochopitelně směřuje k tomu být pořádnou maminkou, protože vláčí své panenky všude možně a Rebeka ta se

teprve seznamuje s tím, že by vůbec ve světě něco měla a musela dělat. Takže uvidíme.

V roce 2003 jste byl tedy zvolen synodem do funkce synodního seniora. V roce 2009 jste po Pavlu Černém převzal (resp. byl jste zvolen) předsednické křeslo v Ekumenické radě církvi. Jakým způsobem tyto dvě volby změnily Váš život? A co funkce synodního seniora a předsedy mají ve své náplni práce?

Synodní senior je představitel církve. Je volen synodem na šest let a především musí opustit sbor, kde jako farář slouží a přestěhovat se do Prahy. To je zásadní změna. Náplní je odpovědnost za život církve a jejího ústředí, návštěvy sborů a pastorační péče o kazatele a kazatelky církve. Úkolů je celá řada a člověk to nahlédne až poté, co do tohoto člunu vstoupí, navíc se vám dostává i odpovědnosti za to,

za co nemůžete a co ani nemáte v náplni, ale to je tak na místech, kam je vidět a kde fouká. Předseda ERC je především představitelem sdružení církvi, zastupuje navenek a spolu s generální sekretářkou ERC zařizuje věci spojené s agendou soužití církvi v ČR. Je třeba říci, že v obou případech je představitel církve i ekumenického společenství opřen o soudržný a pěkný kolektiv spolupracovníků, v církvi to je o dalších pět členů synodní rady a v ERC o dva místopředsedy. V takové struktuře se pak docela schůdně plní to, co je žádáno a očekáváno.

Je něco, s čím jste se v rámci těchto vysokých pozic setkal, a považujete to za velký problém dnešní církve obecně, případně přímo Vaší církve?

Neřekl bych, že tím velkým problémem je nějaká početní stagnace nebo úbytek, i to je úkaz daleko zajímavější, než jak jej – nedokonale a neúplně – postihuje nějaké sčítání lidu. Spíše bych řekl, že vnitřním a velkým problémem křesťanů je vědomí jakési své, křesťanské, identity, k čemu jsme a proč. Tlačí nás k tomu i okolní společnost, která pochopitelně neví už vůbec, o čem může jít v případě církvi a má nás za normální instituce. Proto ohled na okolí a podléhání jeho vlivu není příliš dobrou pomůckou pro život církve a pro plnění jejího poslání. Křesťansko-církevní povědomí se musí napořád odvíjet od zadání, že Pán církve chce, aby na této zemi existoval obraz jeho záměru a vůle. K naší identitě nesmí přestat patřit to, že máme být společenství, které volí prostředky a nástroje okolím vnímané jako slabost. Ale to je právě znakem Božího působení na zemi, že je na straně milosrdenství,

odpuštění, trpělivosti, pokoje, podpory dobra apod. Zatímco okolí takové priority nechápe, zrakem Božím nahlíženo právě to je znakem jeho vlivu na život světa, aby sám sebe nezničil. Třeba proto, že prioritami je dravost, nemilosrdnost, zisk a požitky. V tomto vnitřním a svobodně veselém uvědomění tápeme, bez ohledu na denominace, mnohdy se mi zdá, že bychom to možná i nejraději opustili a byli pouze tou pozemskou organizací. Tady vidím největší potíž naší církevní současnosti.

Když jste přešel před přibližně dvěma lety pouze do funkce prvního místopředsedy ERC, znamenalo to pro Vás více volného času? Jak nejraději tyto dost vzácné okamžiky, jak předpokládám, trávíte?

Neřekl bych, že to přineslo více volného času, ale jednoznačně to přineslo veliké ulehčení. Během pár dní, kdy bylo třeba nasměrovat všelijaké tazatele z řad médií a veřejnosti na nového předsedu, ustala taková potřeba být k dispozici a být připraven. To opravdu znamenalo velkou úlevu. Je třeba si uvědomit, že ta úleva byla citelná také proto, že to bylo po čtyřech letech docela intenzivního vyjednávání se státem, které provázela náročná nutnost být neustále k dispozici médiím nebo veřejnosti a vysvětlovat, obhajovat, debatovat. Ale i po odevzdání předsednictví zůstala řada úkolů a povinností, nicméně o část odpovědnosti jsem přišel a byl jsem rád. Volný čas jako takový pochopitelně mám, rádi chodíme s manželkou na pěší výlety, baví mě sporty, rád si zahraji volejbal a nebráním se čemukoli, co mi přinese trochu odlehčení z té

sociální a jiné zátěže, která je obrovská. A tím, že strávím mnoho hodin na cestách, tak si dovedu i dobře užít nějakou kulturu a cokoliv, co slibuje, lidově řečeno, „oraz“ (nebo „voraz“ © ??). K tomu patří skrýt se do samoty a soukromí, trochu zmizet a usebrat síly, myšlenky, porovnat a připravit se pro další.

Ovšem abychom nevynechali jedno důležité téma, které se hodí do tohoto ročního období. Blíží se nám totiž velikonoční svátky. Jak se Velikonoce slaví u Vás v církvi a jak je slavíte v rodinném kruhu?

Velikonoce, další z velkých křesťanských svátků, v naší církvi mají významné místo, odpovídá tomu i slavnostnost bohoslužeb, i když nemyslím, že by jejich ráz nějak významně vybočoval z běžného charakteru služeb Božích. Jde o bohoslužby svátostné, ve kterých intenzivněji hraje roli souvislost lidského hříchu a vykoupení, smrti a vysvobození. V rodině nemáme nějaké přílišné a specifické velikonoční rituály, pomlázky nepleteme a vajíčka téměř nebarvíme. Takže jsme spíše nastaveni tak, nechat Velikonoce, aby zněly svým chorálem, a my, abychom spíše se snažili jej zaslechnout, než vytvářet za každou cenu muziku svou a poslouchat jen své výtvořky. Proto všechny tři největší křesťanské svátky nejlépe prožijí, když v nich není příliš vzruchu a když probíhají v pokojném zvažování toho, co jimi připomínaným děním Bůh nám připravuje a dává. Pak u toho nemusí být ani moc vnějších kulís.

A na závěr bych se už jen zeptala: V rámci ekumenických vztahů, ve kterých aktivněji působíte již 6 let, jak na Vás působí naše církev? Je něco, co je Vám na nás obzvláště sympatické či naopak?

Přiznám se, že jsem se s Vaší církví téměř nesetkával v letech svého angažmá na jednotlivých sborech. Ne, že bych o vaší církvi nevěděl, ale přímou osobní zkušenost jsem neměl, ta na mne čekala až po příchodu do této funkce a zapojení do jiné podoby ekumenického soužití. Nejprve to bylo přímé seznámení s vaší církví přes osobu bratra Dušana, vašeho biskupa. Následně docházelo k obohacování zkušeností, jak jsem se seznamoval s bohoslužebným životem vaší církve, dalšími pracovníky z vašeho ordinariátu a pochopitelně i s těmi, kdo vaší církev reprezentovali při různých ekumenických setkáních. Nejvíce si (osobně nahlíženo) vážím toho, že vykazujete pěknou stabilitu na venek, člověk při spolupráci s vámi není překvapován, což možná i v souvislosti s názvem vaší církve lze předpokládat. Ale v době, kdy toho, co je stále a spolehlivé, ubývá, si považuji tohoto rysu, kterým na mě vaše církev působí.

Děkuji velice za Váš čas i odpovědi na mé zvědavé otázky a přeji příjemné prožití velikonočních svátků Vám i Vaší rodině (i církevní samozřejmě).

☒ *připravila Monika Mádllová*

Reportáž z natáčení filmu „Jan Hus“

V Kutné Hoře je nepříjemná zima, konců je také konec ledna. Sice svítí sluníčko, ale dlouhé stíny mu nedovolí, aby prohrálo prokřehlé herce čekající na další záběr. Hned vedle v kostele se připravuje další scéna.

Prostor je už teď naplněn dýmem jako po slavnostní bohoslužbě, kde se to opravdu přezene s kadidlem. Kouř tak všechno zbarvuje do šediva, ale přes kameru byste to ani nepoznali. Osvětlovači manipulují s velkými světly a domlouvají se s hlavním kameramanem, aby jejich výsledek vypadal jako nádech letního odpoledne. Kdyby se člověk v kostele neklepal chladem, tak by po půl hodině jejich usilovné práce skutečně věřil tomu, že venku je teplé léto a presbytářem se líně povalují „sluneční paprsky“ – a to právě i kvůli tomu dýmu. V monitoru režiséra pak je tento efekt ještě dokonalejší.

V tu chvíli již režisér volá na plac všechny aktéry včetně našeho biskupa Dušana. Dnes tu není jen za liturgického poradce. Dnes sám zazáří před kamerami v roli na něj jako ušité. Již oblečen v kostýmu kněze, který za chvíli pokřtí synovce Jana Husa (Matěj Hádek), probírá s režisérem poslední detaily ohledně křestního obřadu. Dává jasné instrukce, aby do křtitelnice připravili teplou vodu, aby nám to malé miminko neodstonalo. Ano, ač se to zdá nemožné, castingová agentura sehnala asi tříměsíční nemluvně, ovšem při zkoušce ho zaskakuje panenka.

„Tak pojedeme na ostro,“ zvolá režisér Jiří Svoboda.

Panenka se vymění za skutečné dítě, herci ze sebe shodí bundy, před kamerou se objeví rodina v dobových šatech a kněz začíná říkat exorcismus. Jan Hus se synovcem v náruči odříkává latinské odpovědi.

„Stop!“ ozve se znovu režisér. „Tak to máme na první dobrou. Chvilí pauza než přestavíme kameru.“

Z kostela se všichni zase na chvíli vysoukají ven ve falešné naději, že venku snad bude tepleji. Uvnitř se zatím přestavuje kamera, světla i monitory a zvuk. Po asi deseti minutách se scéna opakuje. Jen je tentokrát skupinka zabírána zezadu.

„Abrenúntias sátae?“ položí kněz zásadní otázku.

„Abrenúntio.“ odpoví bez zaváhání Jan Hus. „Stop.“

*Biskup Dušan s představitelem
Jana Husa Matějem Hádkem*

Návštěva z Taizé

Z herců opět jakoby spadne tíže jejich postav. A opět se přesune kamera. Tentokrát se bude zabírat křtitelnice a provede se samotný křest. Naposled se otestuje teplota vody a opět se přinese dítě, které již velmi zkušeně Matěj alias Hus vezme do náruče a kněz v latině pronese klasickou formuli:

„Já tě křtím ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého.“

Na což mu všichni odpovědí: „Amen.“

„Tak hotovo,“ zahlásí režisér.

A najednou je po všem. Přibližně tři vteřiny záběru ve filmu jsou za námi i s asi čtyřmi hodinami, které to celkově na místě natáčení zabralo. Světla se zhasla. Kameraman a jeho asistenti balí. Zvukař balí. Všichni sklízejí a opouštějí prostor kostela. Hned venku zapalují svou zaslouženou cigaretku a pomalu se odeírají k autům, která je svezou zpátky do centra Kutné Hory. Tam odevzdají své kostýmy a spolu se svým civilním oblečením se navrátí do 21. století.

Najednou je po všem. Jediné, co nás může těšit, že za pár měsíců to všechno uvidíme v kinech. Jan Hus! Velkolepý snímek České televize se již nezadržitelně blíží na plátna a v závěrečných titulcích bude i jméno našeho biskupa – a to hned několikrát – liturgický poradce, představitel kněze a dokonce i spoluautor textů do filmové muziky!

Kromě filmu se však můžete těšit i na rozhovory s představitelům Jana Husa Matějem Hádkem a s autorem hudby k filmu Michaelem Kocábem. Ale to až ve 3. čísle Communia.

☒ *Monika Mádlová*

Jak většina z Vás ví, v Praze od 29. 12. 2014 do 2. 1. 2015 probíhalo setkání Taizé. I naše rodina nabídla svůj příbytek k ubytování poutníků. Instrukce zněly: přípravný tým dle situace ze začátku pošle každému jen 2 hosty, aby se dostalo na všechny hostitele. Mladí lidé potřebují jenom místo na spaní (mohou spát na podlaze, budou mít spacáky a většinou karimatky). Mladí lidé budou po dlouhé cestě unaveni a budou muset jít na výstaviště PVA EXPO PRAHA v Letňanech na večeri v 17³⁰ h a modlitbu v 19⁰⁰ h. Po ní (asi ve 21 hodin) z Letňan odjedou a vrátí se na místo ubytování okolo 22. hodiny. Skutečnost byla úplně jiná...

Organizace byla trošku chaotická (s velkou úctou jsem vzpomínala na náš Starokatolický kongres v Praze).

Než začnu vyprávět o svých zážitcích, tak tady máte pohled našich dětí:

Věruška (15let): *„Když mi rodiče oznámili, že u nás doma bude přes silvestra o pár lidí navíc, tak jsem z toho moc radost neměla. Říkala jsem si, jestli je to dobrý nápad zvat si do domu někoho úplně cizího a ještě k tomu čtyři takové. Ale protože už párkrát u nás někdo takhle byl, tak když to nevadilo rodičům, tak já si řekla, že to bude v pohodě. Nastal den, kdy měli přijet. Nevím, jestli jsem byla jediná nervózní, ale zvládla jsem to. Byl to trochu šok, když najednou jazyk, který jsem slyšela nejvíce, byla angličtina. Mělo to i své výhody, málokdo si takhle může procvičit cizí jazyk, a ještě k tomu se seznámit s novými lidmi. Všichni byli velmi milí a přátelští. Sice jsem si s nima*

moc nepovídala, ale i tak, co jsem slyšela, jak si povídali s ostatními, tak si myslím, že si docela rozuměli. Takže akce „lidi z Taizé“ dopadla dobře a mám z toho dobrý pocit, že moje rodina pomohla a poskytla místo na přespání. Lidé si přeci musí pomáhat, když je potřeba, a proto bych se nebránila pomoci i příště.“

Albert (16 let): „*Na Silvestra k nám přijeli lidé z Taizé. První věc, kterou jsem se dozvěděl, že to budou 2 Italky. Jenže nakonec se ukázalo, že to jsou 2 Holanďané, a že přijedou ještě 2 Chorvati. Bylo to pro mě zklamání, myslím, že nejsem sám. Ten den, kdy přijeli, jsem si s nimi moc nepovídal. Ten večer jsem jim nabídl, že udělám palačinky, odpověděli, že budou moc rádi. Ráno jsem vstal a připravil je. Tehdy jsem s nimi začal více mluvit a zjistil jsem, že jeden Chorvat moc anglicky neuměl, takže nebyl vůbec komunikativní. Holanďané si povídali víc než dost. Podle toho, co říkali, tak si na palačinkách moc pochutnali. Pak odjeli na celý den pryč. Přijeli zase večer, ale já tu v tu dobu měl kamaráda, který byl v Americe, tudíž uměl více anglicky než já. Takže si víc s nimi popovídal a oprášil své znalosti anglického jazyka. Třicátého prvního, na Silvestra, přijeli večer, aby s námi oslavili Nový rok. Přivezli s sebou další jejich kamarády. A aby toho nebylo málo, tak jsme tu ještě měli návštěvu našich kamarádů z Ruska, kteří ale žijí delší dobu v České republice. Takže tu měli zábavu, protože většina byla ženského pohlaví. Pili jsme, bavili jsme se. A pak si přitukli. Dál jsme pili. Spát jsme šli asi v 6 hodin. Všichni vstávali v poledne rovnou na oběd. Z toho byli taky nadšeni, jelikož nikdy ke snídani neměli kachnu se zelím a knedlíkem. Rozloučili jsme se a oni odjeli. Určitě jsem rád, že tu byli, protože jsem si trochu popovídal anglicky, seznámil jsem se, a hlavně vsadil, že do příštího roku si najdu přítelkyni.“*

Jak vyplývá z předcházejících textů, návštěva to byla zajímavá. Na Silvestra tu nakonec bylo 35 lidí a o to zajímavější vše bylo. Početili jsme, že tu budou dva Italští nocležníci a nakonec tu byli dva Holanďani a dva Chorvati (na oslavu Silvestra se přidali ještě další účastníci). I díky tomu jsme poznali, že i Taizé poutníci mohou být velmi rozdílní (Holanďané z Utrechtu neznali Utrechtskou Unii, Chorvaté se divili, jak to, že k snídani nemáme horkou čokoládu).

Ve čtvrtek 1. 1. 2015 jsme se zúčastnili naší novoroční bohoslužby a z ní se společně přesunuli nejdřív na káfičko do kavárny Slávie a odtud na neuvěřitelnou poslední společnou modlitbu Taizé na výstaviště PVA EXPO PRAHA. I díky tomu jsem si uvědomila to neuvěřitelné spojení a sílu společné modlitby! Díky všem, kdo se účastnili ubytování, bylo to jistě náročné, ale zároveň velmi inspirující a obohacující. Získali jsme nové přátele i zkušenosti.

☒ *Ivana Poláková s rodinou*

Zprávy

biskup Dušan na jaře navštíví vybrané farnosti

V rámci pravidelných plánovaných vizitací navštíví biskup Dušan Hejbal 12. dubna farnost v Pacově, dále 19. dubna diasporu v Butovsi, 26. dubna pouť v Táboře, 17. května pouť v Desné v Jizerských horách, 31. května na Brno, 7. června Šumperk a filiálku v Břidličné, 11. června pražské společenství u sv. Rodiny, 21. června farnost ve Varnsdorfu a 28. června Písek.

Ekumenická bohoslužba v Soběslavi

V neděli 25. ledna 2015 se v Soběslavi uskutečnila ekumenická bohoslužba, které se zúčastnili zástupci starokatolická filiální obce, místní římskokatolické farnosti, evangelického sboru a sboru Církve bratrské z Veselí nad Lužnicí. Po neklidném roce 2014 a nedávných teroristických útocích si duchovní zvolili jako společné téma strach, kterého se týkala čtyři kázání uvedená úryvky z Bible. Jedinou vadou na kráse byla pro římskokatolický kostel typická zima, jinak byla bohoslužba živá, různorodá a zajímavá, zaznělo mnoho podnětných myšlenek a vše jsme zakončili modlitbou za jednotu křesťanů.

Týden duchovní obnovy

Farnost v Jablonci nad Nisou ve spolupráci s diasporou v Českém Těšíně připravuje i na letošní léto tradiční týden duchovní obnovy, který se uskuteční 27. července – 1. srpna

v Travné u Javorníku v Rychlebských horách. Bližší informace včetně potřebných kontaktů naleznete na webových stránkách www.starokatolici.cz.

65 let od vraždy Josefa Toufara

Po krutém mučení ve vazbě zemřel 25. února 1950 na následky prasklého žaludečního vředu v nemocnici v Praze kněz Josef Toufar. Farář z obce Čihošť na Havlíčkobrodsku se do hledáčku StB dostal poté, co se v prosinci

1949 při mši v jeho kostele údajně několikrát pohnul kříž na hlavním oltáři. Dodnes neobjasněný úkaz se později opakoval. Čtyři týdny byl Toufar mučen a sadisticky ubíjen k smrti (bití, elektrický proud a žízeň) ve valdické věznici. Na následky krutého zacházení dva dny po vynuceném přiznání přes veškerou péči lékařů zemřel. Toufar byl v tajnosti pochován do hromadného hrobu v pražských Ďáblicích a příbuzným byla farářova smrt oznámena teprve o čtyři roky později. Po roce 1989 byl za podíl na fyzickém týrání Josefa Toufara odsouzen šéf tehdejší vyšetřovací skupiny StB Ladislav Mácha. V listopadu 1999 jej pražský městský soud poslal na dva roky do vězení. Trest ale ze zdravotních důvodů nenaustoupil. Toufarovo tělo bylo v listopadu 2014 vyzvednuto z hrobu. Česká římskokatolická církev usiluje o blahoslavení Josefa Toufara.

Starokatolická církev v ČR Josefa Toufara považuje za mučedníka, jeho jméno zařadila do Litanie ke všem svatým a jeho památku liturgicky slaví v den jeho smrti 25. února.

Jeden z nejdůležitějších rukopisů Bible je k dispozici on-line

Vatikánská apoštolská knihovna včera zveřejnila v digitální podobě tzv. Vatikánský kodex. Kolem roku 330 nařídil v dopise císař Konstantin Eusebiovi z Cesareje, aby „nechal přepsat zkušenými odborníky padesát svazků Svatých Písem, na jemně zpracovaném papýru.“ Tento list, obsažený v Životě Konstantinově, se stal předmětem nejrůznějších diskuzí.

Existuje hypotéza, podle níž by ve zmíněném císařově plánu mohly mít původ dvě nejstarší dochované řecké Bible: tzv. Sinajský a Vatikánský kodex. Pravděpodobněji byly však oba rukopisy vytvořeny ve 4. století v Egyptě. Zatímco Sinajský kodex je umístěn v několika knihovnách a jeho největší část v British

Library v Londýně, druhý jmenovaný se nachází minimálně od roku 1475 ve Vatikánu (odtud jeho název).

Čtvercový kodex obsahuje většinu Starého i Nového zákona. Je považován za jeden z nejautoritativnějších pramenů biblické textové kritiky. Nález staršího papýru P75 v roce 1952 autoritu Vatikánského kodexu ještě potvrdil (oba texty se z velké části shodují). Digitalizovaný Vatikánský kodex naleznete k online prohlížení na Digi.vatlib.it.

zdroj: christnet.cz

Pro usmání

Významný biskup cestuje letadlem, letuška nabízí občerstvení:

„Nedáte si skleničku whisky?“

„A jak jsme vysoko?“, zjišťuje biskup.

„Přes deset tisíc metrů.“

„Tak to mi dejte jen minerálku. Jsem moc blízko svému vrchnímu šéfovi.“

**Novoroční ekumenická
bohoslužba v katedrále svatého
Víta, Václava a Vojtěcha.**

